

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY HENRI LAVEDAN

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΙΝ-ΚΛΟΥ

'Ηταν ή πανήγυρις τού Σαιν-Κλου. Ένας γίγαντας σάν 'Ηρακλῆς, ένα εἶδος θηρίου, πού κοωνότανε σάν νά τόν στενοχωιῶσθε ή δόναμις του, ζεφωνοῦσε :

— Κύριοι ! Προσοχή !... Τό γυμνασμά πού θά κίνοῦμε τώρα εἶνε δυσκολώτατο. Δέ βρῖσκειται κανεῖς ἄλλος πού νά τό ἐκτελεῖ τόσο τέλει, σάν τή μικρή μας κι' ὄμορφη 'Ισα, τή βασιλοπούλα τού Πάμπας, ὅπως τή λένε, γιά τήν ὁποῖαν ἐλάβαμε γραπτά συγχαρητήρια ἀπ' τή Βασίλισσα Βικτωρία !

Κι' ἀμέσως ἔπιασε τό κορίτσι, τήν 'Ισα, καί τό τίναξε στόν ἀέρα. 'Ἐκείνο στρογγύρισε καί πρῖν πέσει, ὁ γίγαντας τό ἀρπαξε ἀπ' τὰ πόδια.

Δεξιά μου στεκότανε ἕνας κύριος κοντός, καμμιά ἐξήντα-ριά χρονῶν, πού κίταζε προσεχτικά τά γυμνάσια πάνω ἀπ' τόν ὄμο ἔνός στρατιώτου. 'Ο γίγαντας ἔβαλε κάτω τό κορίτσι καί ἀκούφοντας τό στρογγύλω :

— 'Αἶντε ! φώναξε, τσαχπινοῦλα μου, ὁσοε τώρα ένα φιλάκι στόν μπαμπά !...

'Ἐκείνο ἔκανε μιὰ στροφή πάνω στό ἕνα πόδι του καί με μιὰ φωνή ραγιομένη, πού δέν τσίριζε οὔτε στήν ἡλικία της οὔτε σ' ένα κορίτσι, τοῦ εἶπε :

— Τό παραξύλωσε ! 'Αφροέ με νά μή σέ ... καί ἐξεστό-μισε μιὰ ἀισχρολογία.

'Ο κόσμος ἔσκασε στά γέλια, μὰ ὄχι γιά πολύ, γιατί ὁ γίγαντας ἀξάφνα σωφίστηκε κατάχαμα με τὰ μπράτσια του ἀνοιχτά καί στή θέσι τού σκεκόταν ὄρθος ἕνας γέρος κατακίτρινος, ἀπολιθωμένος με τὰ μάτια βγαλμένα ἔξω καί κρατούσε στό χέρι του μιὰ ξιφολόγη ματωμένη. Φοροῦσε μαῦρα γάντια. 'Ηταν ὁ γείτονας μου. Με μιὰ κεραυνοβόλο ταχύτητα εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τή θήκη τήν ξιφολόγη τού στρατιώτου καί χτύπησε τόν γίγαντα μέσα στό στήθος. 'Ο κακομοῖρης θεατρίνος ψυχιαχόσε.

Ἐικοσι ἄνθρωποι ὀρμήσανε πάνω στόν φονιά καί τού πήραν τήν λόγη. Χωροφύλακες τρέζανε ἀμέσως καί τόν πήγαν στήν ἄστυνομία με κινδύνο τῆς ζωῆς των, γιατί ὁ κόσμος ἤθελε νά ξεσκίση τόν φονιά !

Τό κακοῦργημα αὐτό τήν ἄλλη μέρα ἔκανε πολὺ κρότο στίς ἐφημερίδες. 'Ο φονιάς ἦταν ἕνας πλούσιος ἀριστοκράτης, τίμιος ὁ κόμης Ντε Σαιν-Μισέλ. Στήν ἀνάκρισι ἀρνήθηκε με πείσμα νά φανερώσι τήν αἰτίαν τού φόνου, λέγοντας μελαγχολικά πώς ὁ ἴδιος στό δικαστήριο θά ὑπερασπιστῇ τό δικίο του.

Τήν ἡμέρα τῆς δίκης ἡ σάλλα τού κακοῦργοῦ ἦταν γεμάτη κόσμο. 'Ο κόμης φάνηκε τέλος καί ὕστερα ἀτ' τίς πολλές καταθέσεις τῶν μαρτύρων ὅταν ὁ Πρόεδρος τού ἔδωκε τόν λόγο εἶπε τ' ἀκόλουθα πρὸς ὑπεράσπισί του :

— Εἶχα μιὰ μοναχοκόρη ποῦταν ἡ μόνη μου παρηγοριά καί ἀγάπη σ' αὐτόν τόν κόσμο. 'Η μητέρα της πέθανε στή γέννα καί ἀπὸ τότε εἶμαι χῆρος. Αὐτό τό παιδί μου τό κλέψανε αὐτοὶ οἱ ψευδοθεατρίνοι πού παριστάνουν στά πανηγύρια !... Εἶνε δέκα χρόνια ἀπὸ τότε καί ὕστερα ἀπὸ πολλές καί ἀκατάπαντες ἀναζητήσεις, δέν μπόρεσα νά ξαναβρῶ τή ἰχνη του. Δέν ἀπελπίστηκα οὔτε ἔλαφα νά ζητώ ὄλη σχεδὸν ἡ περιουσία μου ἔξοδούτηκε γιά νά ξαναβρῶ τό παιδί μου τή μόνη εὐτυχία μου. Τά χρόνια περνοῦσαν γρήγορα καί λυπηρά γιά μένα, γιατί κάθε ὥρα, κάθε λεπτό μ' ἀπομάκρωναν ἀπ' τόν σκοπὸ ἀντί νά με πλοιοῦσον.

Τέλος μιὰ μέρα φόρεσα πένθος γιά τό κορίτσι μου καί τῶθα-φα μέσα στή ψυχή μου ! κι' ἀπὸ κείνη τῆ στιγμῆ γιά μένα ἦταν πάλι νεκρὸ σάν νά τό εἶχα θάψει με τὰ χέρια μου, καί εἶχα τό κουράγιο νά ὑποφέρω σιγά—σιγά αὐτῆ τῆ θυσία, παρακαλώντας τόν Θεὸ νά με λυπηθῇ γιά τὰ βάσανά μου καί νά μὴ παρορσοιστῇ στό δρόμο μου ἐκείνο πού ἀναγκάστηκα πειδ νά λημονήσω.

Τελείωσε ! δέν εἶχα πειὰ παιδί, τίποτα... ἦμουν χῆρος δευτέρα φορὰ καί ὀρφανὸς ὀλομόναχος !

'Απὸ τότε, Κύριοι, μ' ἔπιασε μιὰ παράξενη ἀρρώστεια, με κοριεφε δόλτελα καί σιγά—σιγά, βῆμα με βῆμα μ' ἔσπρωχνε μοιραίως στό ἔγκλημα, καί μ' ἔφερε τέλος ἀπάνω σ' αὐτόν τόν ἐδῶλό τῆς ἀτιμίας, στό ὅποιο δέν ἐλπίζα ποτέ μου νά καθῆσαι !

Ἐἶπα ἀρρώστεια μὰ καλλίτεροι νά πῶ μανία. Μιὰ ὀρασιτὸν δόναμι; με κωνηνοῦσε, μ' ἔσπρωχνε νά τρέχω κατὰ προτίμησι στά μέρη πού μπόρσοσε νά βρῖσκειται τό κορίτσι μου. 'Αρχισα νά τὰ γυρίζω τότε σάν ταχοδιώχτης, σάν ἀτιόσης πού μοῦ τό εἶχαν

κλέψει.

Μέ γνωρίζανε σ' ὅλους τοὺς μεγάλους δρόμους, γύρισα ὄλη τῆ Γαλλία ἀπ' τό ἕνα ἄκρο στό ἄλλο, καμμιά γιορτῆ ἢ πανηγύρι δέν γενότανε χωρὶς νὰ μὴ πεταχῶ ἐκεῖ. Στήν Νορμανδία, στή Βρετανία, στήν 'Οβερν, στό Μπουκέ, στή Ρουέν, στό Μπαγιόν, στή Λίλλη, εἶμουν παντοῦ. Καί ἔξερετε γιάτι ; 'Η βελα νά τὼ ὅλα τὰ παιδιὰ πού βγαίνινε νά παραστήσουν νά γυμναστοῦν στό ὕπαιθρο... Κορίτσια ἢ ἀγόρια μ' ἐνδιαφέρανε ὄλα. Κατήντησα ἄνθρωπος τῶν πανηγυριῶν, ὁ μπαμπάς ὄλων τῶν μικρῶν θεατρίνων. Αἰθανόμουνα γι' αὐτὰ μιὰ ἀγάπη, ἦθελα νά τὰ φιλήσω, τὰ χειροκροτοῦσα, τοὺς ἔδινα λεπτὰ !... γιὰτι μοῦ θυμίζανε τό δικό μου κορίτσι !... Συλλογιζόμουνα πὼς κι' ἐκείνο θά ἦταν σάν κι' αὐτὰ.

Μὰ ἀργότερα κοντὰ σ' αὐτό τό αἶσθημα τῆς ἀγάπης καί συμπ. θείας, γεννήθηκε κ' ἐν ἄλλο μέσα στήν καρδιά μου, ἕνα αἶσθημα τρομερὸ καί ἀπαιτητικό, ἡ ζήλεια ! Σάν ἔβλεπα φτωχὲς γυναῖκες χλωμὲς καθισμένες στό κατώφλι τῆς παράγκης τους, κρατώντας παιδιὰ στήν ἀγκυλιά τους μοῦ ἐξόρσανε ἐπιθυμία νά τὶς χτυπήσω.

'Η λέξεις μπαμπά, μαμὰ μ' ἀνάφανε μῖσος στά μάτια. Κατάντησα νά θέλω νά δικαιώσω αὐτοὺς πού μοῦ κλέψανε τό παιδί μου. 'Ισως ἔλεγα αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δέν εἶχαν παιδιὰ !...

Θεέ μου ! ἦμουν ἱκανὸς νά κάνω κι' ἐγὼ τό ἴδιο !...

Αὐτῆ ἡ ζήλεια μεγάλωνε μέσα μου καί εἶχε φθάσει στόν παροξυσμὸ τῆς μανίας, τήν ἡμέρα πού ἔκανα τό κακοῦργημα γιά τό ὅποιο με κατηγοροῦν : Στό Σαιν—Κλου πλοῖοισα μηχανικά κοντὰ σ' ἕνα ἄνθρωπο ποῦ ἔκανε γυμνάσματα μαζί μ' ἕνα κορίτσι ἐννιά, δέκα χρονῶν. Τό βῆκα νόστιμο μοῦ φάνηκε πὼς στήν ἡλικία του, ἡ δική μου (ὄχι τὴ ἴδια μαλλιά, μάτια καί τό ἴδιο ντελικάτο πρόσωπο, καί με τήν φαντασία μου νόμιζα πὼς ἦταν κείνην !...

'Ανατριχίασα, μιὰ ἀπερίγραπτη συγκίνηση με κατέλαβε ὅτε λιγάκι. 'Ετοιμαζόμουνα νά τρέξω ἀπάνω τῆς μ' ἀνοικτὲς ἀγκάλες ὅσταν ὁ ἄνθρωπος ἔκλεισε, ὁ γίγας, τήν φώναξε γιά νά τού δώση ένα φιλή. 'Ἐκείνη ἀνοιξε τό στόμα της, κι' ἀπ' τὸ χεῖλι της βῆκε μιὰ ἀισχρολογία ! Μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα τήν κόρη μου ἀτιμασμένη καί λερωμένη ἀπ' αὐτόν τόν ἀρχεῖον... Γελοῦσε... καί ὁ κόσμος τὸ ἴδιο ἔκανε. ὄλοι ἦσαν ἐναντίον μου !... 'Ἐνας στρατιώτης βρισκόταν δεξιά μου... τὸ χέρι μου κάρφθηκε πάνω στή λαβὴ τού ὄπλου του... καί μόλις τήν ἄλλη μέρα ἐννόησα πὼς εἶχα σκοτώσει !...

Ἰδοὺ τό κακοῦργημά μου... 'Εσκώτωσα ένα ἀδῶο πού δέν γνωρίζα, καί δέν μοῦ εἶχε κάνει τίποτα, καί γιάτι ; διότι γιά πέντε λεπτὰ ἦταν ὁ κλέφτης τῆς κόρης μου. Δέν γνωρίζω ἀν μερικὸ ἀπὸ οὗς θὰ με καταδικάσετε, εἶμαι ἔτοιμος γιά ὄλα, μὰ ἀπευθύνομαι στόν οἶκτον ἐκείνον πού ἔχουν παιδιὰ !...

Τό δικαστήριο ἀπετελεῖτο αὐτῆ τῆ φορὰ ἀπὸ ἐνόρκους οἰκογενειάρχας, ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτῶν ὀσοκρῖν ἀδῶωσε παμψφεῖ τόν ἐνοχον.

'Απὸ τότε ὁ κόμης Σαιν—Μισέλ ζῆ κλεισμένος στό σπῆτι του καί δέν βγαίνει ποτέ, φοβούμενος μήπως ξαναρχίσῃ ...

Henri Lavedan

'Ο γίγαντας σωφίστηκε κατάχαμα

ἀν μερικὸ ἀπὸ οὗς θὰ με καταδικάσετε, εἶμαι ἔτοιμος γιά ὄλα, μὰ ἀπευθύνομαι στόν οἶκτον ἐκείνον πού ἔχουν παιδιὰ !...

Τό δικαστήριο ἀπετελεῖτο αὐτῆ τῆ φορὰ ἀπὸ ἐνόρκους οἰκογενειάρχας, ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτῶν ὀσοκρῖν ἀδῶωσε παμψφεῖ τόν ἐνοχον.

'Απὸ τότε ὁ κόμης Σαιν—Μισέλ ζῆ κλεισμένος στό σπῆτι του καί δέν βγαίνει ποτέ, φοβούμενος μήπως ξαναρχίσῃ ...

Henri Lavedan

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πρώτης τάξεως φάρμακο, γιά τὰ συγκαύματα τῶν μικρῶν παιδιῶν, εἶνε μίγμα βαζελίνης καί 'οσοπτεισοῦ'.

Τὰ κάνετε ένα πολλὸν καί ἐπαλείφετε.

***

'Εὰν ἔχετε σκληρὰ μαλλιά, δόνασθε νά τὰ μαλακώσετε καί νά τὰ ἡμερώσετε καί νά τὰ καθυποτάξετε, ἐὰν τοὺς κάνετε, κάθε βράδυ ἢ κάθε πρωί, μιὰν ἔλαφρὰν ἐπιτριψὴν στίς ρίζες, μ' ἕνα μαλακὸ σφουγγάρι, βρεγμένο σέ γλυκὸ ἀμυγδαλόλαδο.

***

'Η σκόνη καί μάλιστα τῶν 'Αθηνῶν, βλῆπτει πάρα πολλὸ τό μάτια.

Γιά νά τὰ προφυλάξετε ἀπὸ κάθε πύρωμα ἢ βλάβη, νά τὰ ἀλένετε κάθε βράδυ με νερὸ βιολέττας καί ροδονέρον χλιαρὸ.